

er givet Landssthinget Leilighed til at undersøge Forholdet nærmere. Der er endelig i § 3 en Slutningsbestemmelse, hvori det hedder, at det forbeholdes nærmere at ordne dette Forhold ved de aarlige Finantslove. Jeg troer, at den ærede Minister har lagt megen Vægt paa denne Bestemmelse og anseet den for et Correctiv for Loven; men det forekommer mig ikke at være nogen rigtig Fremgangsmaade i et Lovgivningsanliggende, at man udgiver en Gageringslov, opstiller visse Principer dert og siger: de ere seilagtige, men vi vilde see at hjælpe paa dem ved en eller anden Leilighed. Det forekommer mig at være en Fremgangsmaade, som staaer i Strid med en rigtig Lovgivningspolitik. Den er saa meget mere uhensigtsmæssig, som det stedse har været anseet for en Fordeel med Hensyn til Finantslovens Behandling, at have Gageringslove. Det er Noget af det, som Rigsdagen i dens første Sæssion stærkest trængte paa hos Ministeriet, at det skulde fremkomme med Gageringslove, for derved at lette Behandlingen af Finantsloven. Naar man nemlig havde Gageringslove, bortfaldt de ellers ideligt tilbagevendende Spørgsmaal om Tillæg til den ene eller anden Embedsmand, om personlige Tillæg o. s. v., som optage meget af Thingets Tid, og hvis Forhandling under Finantsloven fremfaldte en høist uhensigtsmæssig Ordning af Forholdene. Men jeg skjønner ikke rettere, end at man her er kommen ind paa en Vej, som man tidligere havde forladt. Naar der endda havde staaet, at det skal ordnes ved den aarlige Finantslov, saa kunde man have troet, at Meningen var, at Sagen skulde ordnes ved den første, efter Lovens Udgivelse fremkomne Finantslov; men der staaer, at Forholdet skal ordnes ved de aarlige Finantslove. Altsaa er man her inde paa, at man hvert Aar atter skal undersøge disse Gageringsforhold. Det forekommer mig, at det er i høj Grad uhensigtsmæssigt, og jeg kan ikke see, at det er en Fremgangsmaade, som Thinget kan billige, allermindst naar Landssthinget ikke faaer Leilighed til at undersøge Sagen. Der er til Slutningen sagt i § 35, at denne Lov skal underkastes en almindelig Revision inden Ud-

løbet af Finantsaaret 1863—64. Det er, saavidt jeg veed, naar man taler om en almindelig Gageringslov, ogsaa en ganske extraordinair Bestemmelse. Saavidt jeg i dette Dieblif erindrer — jeg vil dog ikke sige det med nogen absolut Visshed — findes en saadan Bestemmelse kun i een af vore Gageringslove, nemlig i den for Amtsforvalterne. Der blev det udtrykkelig sagt, at Loven skulde underkastes en Revision inden 5 Aars Forløb; men det var for det Første en speciel Gageringslov, og dernæst erkjendte man, at de Forretninger, som Amtsforvalterne have, stedse ere underkastede Forandringer, og at der var Udfigt til, at Arbejdet for nogle af Amtsforvalterne vilde blive betydeligt forøget. Det var altsaa, for at Gagerne ikke skulde komme til at staae i Strid med de factiske Forhold, at man tilføiede denne Bestemmelse; men, naar man forfatter en almindelig Gageringslov, naar man deri opstiller visse Principer, om hvilke man har udtalt — og det er det, som det kommer an paa — at de være rigtige, og at det var dem, der skulde følges, saa seer jeg virkelig ikke, hvad en Bestemmelse om, at Loven skal revideres inden 5 Aar, har at betyde, naar deri ikke ligger en Aerkjendelse af, at disse Principer i Grunden nok ikke ere rigtige. Jeg maa derfor efter de Anskuelser, jeg har om hele Forholdet, ønske, at den meget ærede Minister vilde benytte den Bemyndigelse, der er givet i § 35, til i næste Sæssion at indbringe et Forslag om Gagering i Almindelighed; jeg vilde ønske, at et saadant Forslag maatte komme til at indeholde de almindelige Bestemmelser, hvorefter Gagerne skulde sættes, de almindelige Principer, der derved skulde komme i Betragtning, uden at en saadan Lov indeholdt noget Tal; det vilde derved være muligt for Landssthinget at vise i Virkeligheden, hvis det — hvad jeg har megen Tvivl om at være rigtigt — giver sit Munde til, at denne Lov passerer, at det ikke er paa Strømt, at det er blevet udtalt her i Forsamlingen af flere af dets meest indsigtsfulde Medlemmer, at den Maade at give Love paa, hvorefter Landssthinget skal nødes til at vedtage de foreslagte Lovforslag, uden at undersøge dem, uden nøie at gaae ind paa Principerne, er en for-